

Φίλιππε Κύριε,

Δέξασθε τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐγνωμοσύνης μου διὰ τὴν ἀποστο-
λὴν τῆς ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΣΤΟΑΣ. Τὴν κοσμοῦσιν ὥραϊα προϊόντα
τοῦ καλάμου διακεκριμένων λογίων, καὶ παρέχει ἀνάγνωσιν
ἠθικὴν καὶ τερπνὴν. Ἦδη προθύμως καὶ γὰρ πέμπω ὑμῖν τὸ ὑπο-
σχεθὲν ἔργον, τῆς ἐμῆς μεταφράσεως τῶν Περσῶν τοῦ Αἰσχύλου
διὰ τὴν ΠΟΙΚΙΛΗΝ ΣΤΟΑΝ τοῦ 1884. Ὅφειλω ὅμως νὰ
προτάξω μίαν παρατήρησιν.

Οὐχὶ προπετῶς, καὶ ἐν παραγνωρίσει τῶν ἀνυπερβλήτων
βυσχεριῶν ἐπεχείρησα τὴν ἄλλως ὡς ἔγκλημα δυναμένην νὰ
θεωρηθῇ μεταμφίσειν ἀριστουργήματος τοῦ δαιμονίου τῆς ἀρ-
χαιότητος δραματούργου· ἀλλ' ὁπῆρξε λόγος ὅστις εἰς τοῦτο μὲ
παρέπεισε.

Τοὺς Πέρσας εἶχε μεταφράσει ἐμμέτρως εἰς τὸ Γερμανικὸν ὁ
γνωστὸς καὶ πρὸ δύο ἐτῶν ἤδη ὑπὸ πρόωρον θανάτου ἀναρπαγεὶς
Ἑλληνοστῆς, ὁ καθηγητὴς **Κοίχλυ**. Τὴν μετάφρασιν δ' αὐτοῦ,
δηλαδὴ τὴν τῶν Χορῶν, ἔλαβεν ὡς βάσιν μουσουργὸς σεβαστὸς
καὶ ἐπίσημος, ἡ Α. Υ. ὁ ἡγεμονόπαις Μείνιγγης, γραμβρὸς τοῦ
διαδόχου τοῦ Γερμανικοῦ θρόνου, καὶ συνετάξε δι' αὐτοὺς μου-
σικὴν πλῆρη μεγαλείου ἀρχαιοπρεποῦς.

Ὅτε ἄνδρες οὕτως ἔξοχοι καὶ διαπρεπεῖς, τὴν ὑψίστην κατέχοντες βαθμίδα τῶν γραμμάτων καὶ τῆς κοινωρίας, οὕτω περὶ τὸ προπατορικὸν ἡμῶν τοῦτο ἀριστούργημα ἠσυχολήθησαν, περὶ τὸν ἐξάϊσιον τοῦτον ὕμνον θριάμβου τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῶν πρὸς ὑποδοῦλωσιν αὐτῆς ἐκστρατευσάντων βαρβάρων, φυσικὸς ἐστὶν ὁ ὑπὸ φιλελλήνων μοι ἐκφρασθεὶς καὶ ὑπ' ἐμοῦ αὐτοῦ συμμεριζόμενος πόθος τοῦ νὰ ἰδῶμεν αὐτὸ, τώρα μάλιστα, διδασκόμενον αὐθις μεθ' ὑπερδυσχίλια ἔτη, καὶ μετὰ τὴν ἐπάροdon περιστάσεων ἀναλόγων, ἐπὶ τῆς δραματικῆς τῶν Ἀθηναίων σκηνῆς.

Οὐδεὶς ὁμως θέλει διῶσχυρισθῆ ὅτι ἡ Αἰσχύλιος γλώσσα, καὶ μάλιστα ἡ τῶν χορῶν, οὕτως ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀπαγγελλομένη, ἔσται εὐληπτος παντὶ τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν σημερινῶν Ἀθηναίων.

Ἄλλ' ὑπῆρχε καὶ ἕτερος λόγος, ισχυρότερος τούτου, ἔτι μᾶλλον ἀναπόφευκτος τὴν μεταγλώττισιν καθιστῶν. Ὁ κ. **Κοίχλυ**, τοὺς χοροὺς μεταγράφων, ἐπροσπάθησε νὰ ῥυθμισῆ ὅσον ἐρεδέχετο τὸ μέτρον αὐτῶν πρὸς τὸ τοῦ ἀρχαίου κειμένου· πρὸς τὸ μέτρον δὲ τοῦτο συνέθηκε τὴν μουσικὴν ὁ ἐκλαμπρὸς μελοποιός. Ἀπαγγελλομένων ἐπομένως ἢ ἄδομένων κατὰ τὴν μελοποιῶν ταύτην τῶν χορῶν, ἀναγκαῖον ἔσται νὰ ἐκτείνωνται κατὰ τὴν προφορὰν αἱ μακρὰὶ αὐτῶν συλλαβαί, νὰ συντέμνωνται δ' αἱ βραχεῖαι, καὶ ἐπειδὴ παρ' ἡμῶν ὁ τόπος διακρίνει τὴν μακρὰν προφορὰν τῆς βραχείας, διὰ τοῦτο αἱ πλεῖσται ἑλληνικαὶ λέξεις τοῦ ἀρχαίου κειμένου, ἕνεκα τῆς μουσικῆς θὰ ἐπροσφέροντο παρατόμως, καὶ ἡ τοιαύτη ἀπαγγελία θ' ἀπέβαινε ἀνυπόφορος. Ἀνάγκη λοιπὸν ἦν ν' ἀντικαταστῆ κείμενον ἐκφράζον ὅσον ἐρῆν τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, ἀλλ' ἔχον τετορισμένας συλλαβάς ὅπως τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ γερμανικὸν ἔχει μακρὰς, καὶ μακροὺς χρόνους ἔχει ἡ μουσικὴ. Τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν ἀναπόφευκτον ἀνάγκην τῆς μεταγράφσεως, καὶ προσέτι δίδωσι τὸ μέτρον τῆς δυσχερείας αὐτῆς, παλλιοῦσης πρὸς τε τὴν ἔννοιαν καὶ πρὸς τὸν μετρικὸν τύπον, καὶ βιαζομένην ἴσως ἐνίοτε νὰ θυσιάζῃ κατὰ μέρος ἐκείνην εἰς τοῦτον.

Ὅφείλω δὲ νὰ παρατηρήσω ἐν τέλει ὅτι ὁ κ. **Κοίχλυ**, ὑπο-

λαμβάνων ὅτι τὸ αἰσχύλιον δράμα περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς ἀτελής, ἐποίησε συμπλήρωσιν αὐτοῦ, καὶ περικόψας τὸ τέλος τῆς τῶν Περσῶν θρηνηθίας, ἣτις ἐκρίθη ὑπὲρ τὸ δέον μακρὰ διὰ τὴν μουσικὴν σύνθεσιν, ἀρτικατέστησε τὸ ἴδιον ἔργον. Ἐστὶ δὲ τὸ τεμάχιον τοῦτο τὸ ὑπὸ τὸ γράμμα Β εἰς τὸ τέλος τοῦ δράματος τυπούμενον, καὶ ὃ, ἐν περιπτώσει παραστάσεως, πρέπει γ' ἀρτικαθιστάται εἰς τὸ τεμάχιον Α, τὸ ἐκ τοῦ Αἰσχύλου μεταφρασθὲν, διότι κατὰ τοῦτο, τὸ Β, συνετάχθη ἢ μουσικῇ.

Ἐν Βερολίῳ τῇ 20 Ἰουλίου 1883

Ὁλιος πρόθυμος
Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Σ. Π. Σ. Ὁ ἐν Βερολίῳ προσθευτὴς τῆς Ἑλλάδος, ἔγκριτος λογογράφος καὶ πολυμαθὴς συγγραφεὺς κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆς, ἀνταποκριθεὶς εἰς τὴν θερμὴν ἡμῶν παράκλησιν, εὐφρεστήῃ νὰ τιμήσῃ τὴν «ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ ΣΤΟΑΝ» διὰ τῆς ἀποστολῆς ἐξ ἑαυτοῦ ἔργου τῶν «Περσῶν» τοῦ Αἰσχύλου. Μεθ' ὑπερφανείας ἀναγράφομεν νῦν τὸ ὄνομα τοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τοῦ ἡμετέρου ἔργου, ἀπενέμοντες καὶ δημοσίᾳ αὐτῷ ἐγκυρίους εὐγνωμοσύνας.

